

Nr 426.

Av herrar **Cassel** och **Kyling**, om vissa ändringar beträffande det s. k. förvärvsavdraget vid taxering till skatt.

Enligt 20 § kommunalskattelagen skall vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla från bruttointäkten avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. I 33 § samma lag, som i övrigt innehåller en exemplifiering av avdragsgilla omkostnader i förvärvskällan tjänst, har det allmänna stadgandet om avdragsrätten fått den formuleringen, att avdrag må göras från intäkten för samtliga utgifter som är att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten. Denna formulering innebär synbarligen en snävare avdragsrätt än de generella bestämmelserna i 20 §. Huruvida detta varit äsyftat vid bestämmelsernas tillkomst är tvivelaktigt. Resultatet synes emellertid ha blivit att i praxis avdrag i förvärvskällan tjänst icke medgivits för kostnader för förvärvande av tjänst. Sålunda medges i allmänhet icke avdrag för kostnader för flyttning av bostad till eller närmare en ort där den skattskyldige erhållit ny anställning, oavsett att kostnaderna kunnat vara nödvändiga för förvärvandet av ifrågavarande tjänst.

Problemet om avdrag för flyttningskostnader behandlades på sin tid ingående av 1944 års skattesakkunniga, som i ett år 1948 avgivet betänkande framlade förslag till sådan ändring i kommunalskattelagen, att flyttningskostnaderna i princip bleve avdragsgilla. De sakkunnigas förslag har emellertid icke lett till någon ändring i den nuvarande lagstiftningen och synes ej heller ha påverkat praxis i denna fråga.

Enligt vår mening är det av 1944 års skattesakkunniga framlagda förslaget väl motiverat. En avdragsrätt i fråga om flyttningskostnader står i god överensstämmelse med principen om skatt efter förmåga liksom med de allmänna bestämmelserna i 20 § kommunalskattelagen om avdragsrätt beträffande kostnader för intäktens förvärvande. Utan att nedlägga kostnader på en flyttning av bostaden skulle nämligen en skattskyldig i många fall icke kunna förvärva en intäkt av den storlek han faktiskt erhåller. I andra fall kan en flyttning till eller närmare den ort där intäkten förvärvas innebära, att resekostnader mellan bostaden och arbetsplatsen onödiggöres eller i varje fall reduceras. I sådana fall är flyttningskostnaden att betrakta såsom en engångsutgift, vilken träder i stället för de regelbundet återkommande resekostnaderna. Eftersom dessa senare är avdragsgilla, bör i dylikt fall även flyttningskostnaden få avdragas. Vi förordar därför i princip, att avdrag för flyttningskostnader medgives då utgiften härför har samband med intäktens förvärvande. Med nuvarande synnerligen höga skattetryck är det särskilt angeläget, att skatt uttages endast å de

skattskyldigas faktiska inkomst och ej å den del av bruttointäkten som till viss del konsumeras av omkostnader för intäktens förvärvande.

Mot en obegränsad avdragsrätt i samband med flyttningar talar emellertid vissa praktiska skäl. Om avdrag skulle medgivas för alla flyttningar till eller närmare arbetsplatsen, även sådana som omfattar mycket korta vägsträckor, t. ex. inom en stad, eller som vållade ytterst obetydliga kostnader, skulle i taxeringarna tillkomma ett mycket stort antal avdragsfall, vilket med hänsyn till de ofta rätt avsevärda utredningssvårigheterna skulle bli mycket betungande för taxeringsorganen. För att undvika dessa olägenheter torde avdragsrätten för flyttningskostnader böra begränsas till flyttningar, vid vilka färdvägen uppgår till minst viss angiven längd. En lokalt anknuten gränsdragning beträffande avdragsgilla omkostnader är ej heller någon nyhet i skattelagstiftningen. En sådan begränsning förekommer indirekt i 33 § kommunalskattelagen i fråga om avdrag för riksdagsmannaupdragets fullgörande, i och med att avdragets procentuella storlek knutits till ersättningens storlek och denna senare enligt stadgan om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande i visst avseende är beroende av avståndet mellan bostadsorten och riksdagsorten.

Införes en allmän rätt till avdrag för flyttningskostnader för dem som åtnjuta inkomst av tjänst, kräver följdriktigheten, att även jordbrukare och rörelseidkare, som deltagar i driften av sina förvärvskällor och genom sitt där nedlagda arbete tillför dessa intäkter, erhåller en motsvarande rätt till avdrag för flyttningskostnader. En arrendator t. ex., som övertager ett nytt arrende, eller en rörelseidkare, som flyttar sin butik till en ort där den bär sig bättre, bör ha möjlighet att erhålla avdrag för sina personliga flyttningskostnader lika väl som en i hans tjänst anställd person, som flyttar på samma gång.

På grund av vad ovan anförts hemställas,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag
till

lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 22 § 1 mom., 29 § 1 mom. och 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse samt att i anvisningarna till 22, 29 och 33 §§ samma lag skola införas nya punkter, allt på sätt nedan anges.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — av fastigheten;
kostnad för resor och flyttning i och för brukandet av fastigheten;
ränta å — — — det allmänna.
Har skog — — — virkesförrådet tidigare medgivits.

Har växande — — — gällande ingångsvärde.
 Hemmavarande barn — — — tillhöra arbetspersonalen.
 Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — deras tillgodogörande;
 kostnad för resor och flyttning i och för den skattskyldiges deltagande i
 rörelsens skötsel;
 ränta å — — — till kapitalförlust.

33 §.

Från intäkt — — — såsom intäkt.
 Avdrag får — — — tjänst redovisningsskyldig;
 kostnad för resor och flyttning i tjänsten, där ej, vad angår statstjänst, sär-
 skild ersättning varit därför anvisad;
 kostnad för — — — tjänstens fullgörande.
 Har den — — — gäld avdragas.
 Riksdagsman, som — — — uppburna beloppet.
 Den, som — — — arvode utgått.

(Se vidare anvisningarna.)

Anvisningar

till 22 §.

9. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han brukar jordbruksfastighet, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Angående vad som är att hänföra till flyttningkostnader hänvisas till punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 29 §.

15. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han driver rörelse, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Angående vad som är att hänföra till flyttningkostnader hänvisas till punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 33 §.

5. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han erhållit fast anställning, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Sålunda må bl. a. avdragas skäliga kostna-

der för den skattskyldiges och till hans hushåll hörande personers resor, transporter av bohag, in- och uppäckning, emballage, magasinering och försäkring samt andra särskilda med flyttningen sammanhängande utgifter, varibland för bostad, som icke kunnat utnyttjas. Sker flyttningen till annan ort än verksamhetsorten och är den nya boningsorten icke belägen å den närmaste färdvägen till verksamhetsorten, må avdraget jämkas nedåt med hänsyn till huruvida bostaden kunnat förläggas till ort vid den närmaste färdvägen eller till verksamhetsorten och flyttningskostnaderna därigenom minskas. Avdrag får icke äga rum, därest av staten anvisats särskild ersättning för flyttningskostnader (jfr punkt 4 av anvisningarna till 32 §).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955, dock att i fråga om eftertaxering för tidigare år äldre bestämmelser skola äga tillämpning.

Stockholm den 27 januari 1954.

Leif Cassel.

Folke Kylling.